

צילומים: עירית רובינגר לרון

פנים חרושות קמטים, אצילות.
הפנים משררות סבל והדר, כאב
וניסיון. מה היו תקוותיו של
קולע הסלים בהיותו ילד? מוטב
שלא לדעת אפילו בקירוב.

לפעמים דווקא די נעים
לראות גן סגור. לפעמים
מוטב שהכיסאות יהיו הפוכים,
צבעיהם העליונים מלאי חיים,
ואין שום משועמם שמתבקש
לשבת עליהם בשקט, בלי
להתנדר.

הספסלים העזובים אינם ידידותיים לחסרי בית.
גביע הפלסטיק מלמד שבני אדם פוקדים אותם
ונפקדים מהם חליפות. עלי הסתיו מאצילים
רוגע והעשב הרך מזמין אותך אליו. את הצבע
שלו, של העשב, דואג רק הגשם לחפש.